

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **P. B.**
zastoupená advokátkou JUDr. Julií Filipovou
sídlem Nádražní 342, 346 01 Horšovský Týn

proti
žalovanému: **Policejní prezident Policie České republiky**
sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2019, č. j. PPR-30313-6/ČJ-2019-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ve věcech služebního poměru č. 2125/2019 ze dne 30. 7. 2019 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž žalobkyni nebyl přiznán nárok na vyplacení částky 48 049 Kč z titulu služby přesčas v období měsíce července až prosince 2018, tak, že žádost žalobkyně ze dne 8. 4. 2019 o doplatek služebního příjmu za údajně vykonanou službu přesčas v období od 1. 7. 2016 do 31. 12. 2018 byla zamítnuta.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně svou žalobu odůvodnila dvěma okruhy žalobních námitek.
3. Prvním žalobním bodem byla žalobkyní tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost a rozpornost.
4. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí je opřeno o nesprávný právní výklad § 112 odst. 4 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů č. 361/2003 Sb. (dále jen „*ZSP*“). Žalobkyni totiž byla nařízena služba k náhradě za den státního svátku, kdy nepracovala, čímž jí byl zkrácen příjem neproplacením státního svátku, resp. nahrazením dalším dnem výkonu služby – žalobkyně tak musela napracovat státní svátky, které připadly na obvyklý den služby bez finanční kompenzace. Argumentace žalovaného absencí právní úpravy výkonu služby ve svátek do 31. 12. 2017 (§ 121 odst. 1 ZSP), je podle žalobkyně vyvrácena nařízením vlády o výkonu státní služby na služebním působišti mimo území České republiky ve svátek č. 161/2015 Sb. (dále jen „*NSP*“). Žalobkyně dodala, že nikdy nebyla zařazena do režimu rovnoměrného rozvržení pracovní doby, přičemž označila za nesprávnou právní argumentaci správních orgánů, že u příslušníků v nerovnoměrném rozvržení doby služby nelze stanovit obvyklý den výkonu služby a nevzniká jim tedy nárok na proplacení státních svátků. Žalobkyně kromě tvrzení ohledně obecné praxe na pracovišti žalobkyni na podporu své žalobní argumentace odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 57 A 27/2016-65 ze dne 22. 11. 2016 a rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 183/2015-63 ze dne 15. 10. 2015.
5. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl k prvnímu žalobnímu bodu, že rozhodnutí je řádně podle § 181 odst. 5 ZSP odůvodněno a není stíženo nepřezkoumatelností.
7. K druhému okruhu žalobních námitek žalovaný uvedl, že žalobkyně v žalobě pominula právní posouzení skutkových variant požadavku na doplacení služebního příjmu, přičemž ani ve správním řízení, ani v žalobě žalobkyně nerozlišuje případy, za které doplatek žádá.
8. Jde o to, že žalobkyně ve správním řízení žádala o doplatek služebního příjmu jednak z titulu proplacení odsloužené doby výkonu služby ve dnech, na které připadl svátek: 5. a 6. 7. 2016, 17. 11. 2016, 5. a 6. 7. 2017 (dále jen „*varianta A*“), a jednak z titulu proplacení neodsloužené a zároveň rozvrhem směn nenaplánované doby výkonu služby ve dnech, na které připadl svátek, 28. 10. 2016, 26. 12. 2016, 14. 4. 2017, 17. 4. 2017, 1. 5. 2017, 8. 5. 2017, 28. 9. 2017, 17. 11. 2017,

25. - 26. 12. 2017, 1. 1. 2018, 30. 3. 2018, 2. 4. 2018, 1. 5. 2018, 8. 5. 2018, 28. 9. 2018, 24. až 26. 12. 2018 (dále jen „*varianta B*“).
9. Nárok žalobkyně ve variantě A byl žalovaným zamítnut z důvodu, že ZSP ve znění účinném do dne 31. 12. 2017 neupravoval nárok příslušníka na náhradního volno, popř. proplacení doby výkonu služby ve svátek. Kompenzace za výkon služby ve svátek byla totiž stanovena až § 121 odst. 1 zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 1. 2018 (nově byl upraven institut náhradního volna a příplatku za službu ve svátek). Až s účinností zákona o služebním poměru ode dne 1. 1. 2018 platí, že příslušníkovi náleží kompenzace za výkon služby ve svátek, jako je tomu v rámci jiných právních předpisů. § 112 odst. 4 ZSP se na tuto variantu vztahovat nemůže, protože žalobkyně službu v den státního svátku vykonávala.
10. Nárok žalobkyně ve variantě B byl žalovaným zamítnut z důvodu, že žalobkyně neměla na sporné dny naplánovanou směnu, v den svátku by stejně službu nevykonávala, neodpadla jí tudíž žádná doba služby, která by se mohla posuzovat jako výkon služby. Žádný sporný den svátku nepředstavoval obvyklý den výkonu služby žalobkyně, protože nešlo o den, na který žalobkyni podle konkrétního rozvrhu směn na příslušný měsíc byla naplánována směna. Skutečnost, že v rozhodném období byly žalobkyni směny plánovány v různých délkách průběžně v některých dnech pondělí až pátek (obvykle se jednalo o tři dny v týdnu), protože vedoucí příslušník při plánování směn bral v úvahu rodinný život žalobkyně a nepřetržitý odpočinek jí stanovoval na sobotu a neděli, nemá vliv na určení obvyklého dne výkonu služby. Irelevantní též je, že dny 26. 12. 2016 a 30. 3. 2018 připadly na období, v němž žalobkyně nemohla vykonávat službu z důvodu ošetřování člena rodiny. § 112 odst. 4 ZSP se na tuto variantu tedy vztahovat nemůže, protože žalobkyně v souladu s rozvrhem směn odsloužila základní dobu služby v týdnu v rámci měsíčního období dle § 53 zákona o služebním poměru, aniž by na její den výkonu služby připadl svátek, pročez by službu nevykonávala, resp. jestliže se domáhá proplacení přesčasů dle § 54 zákona o služebním poměru, aniž by vykonávala základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn a tedy nad základní dobu služby v týdnu.
11. Žalovaný poukázal na to, že § 2 NSP, které bylo vydáno na základě zmocňujícího ustanovení § 205 zákona o státní službě č. 234/2014 Sb., se podle svého obsahu na projednávaný případ nevztahuje a že žaloba je obecná, nezohledňuje konkrétní okolnosti projednávané věci a je zmatečná. Žalovaný v rámci posouzení věci vycházel ze seznamu svátků stanovených zákonem č. 245/2000 Sb., aniž by bylo rozhodné, že žalobkyně výkon služby vykonávala v zahraničí. Použití zákona o státní službě č. 234/2014 Sb. je pro služební poměry příslušníků bezpečnostních sborů vyloučeno (viz rozsudek zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu č. j. Konf 26/2005-9 ze dne 13. 12. 2007).
12. Žalovaný zdůraznil, že pokud svátek připadl na den, kdy žalobkyni nebyla plánovaná směna, nevznikly jí žádné nároky z titulu § 112 odst. 4 a § 54 ZSP, aniž by bylo lze aplikovat závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 27/2016-65 ze dne 22. 11. 2016.
13. Žalobkyně nenapadla řádně zjištěný skutkový stav věci – netvrdila odlišně od zjištění

žalovaného obvyklé dny výkonu služby, plán směn a dny výkonu služby. Tvrzení o praxi na pracovišti jsou jednak irelevantní a jednak nedoložená. Žalovaný se dále pozastavil nad tím, proč žalobkyně nežádala doplatek za služby přesčas v návaznosti na svátek dne 28. 9. 2016, 24. - 25. 12. 2016, 1. 1. 2017, 28. 10. 2017, 24. 12. 2017, 5. - 6. 7. 2018, 28. 10. 2018 a 17. 11. 2018. Skutečnost, zda žalobkyně byla zařazena do rovnoměrného nebo nerovnoměrného výkonu služby, neměla vliv na posouzení napadeným rozhodnutím.

14. Žalovaný shrnul, že žalobkyně skutková zjištění správních orgánů nespороvala a s jejich právním posouzením sice nesouhlasila, ale neuvedla v žalobě žádnou právní argumentaci, která by vedla k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Obiter dictum dodal, že nárok ve variantě B by byl vyloučen i v případě, že by žalobkyně byla občanskou zaměstnankyní policie v režimu nerovnoměrně rozvržené pracovní doby.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

16. Vzhledem k tomu, že oba účastníci řízení s tímto postupem vyjádřili výslovný souhlas (žalovaný ve vyjádření k žalobě a žalobkyně v podání ze dne 22. 10. 2020), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

18. Žaloba je nedůvodná.
19. Soud předesílá, že ve věci šlo o žalobu proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru, a proto je žalovaným právě tento funkcionář – podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, čj. 1 As 110/2018-37, publikovaného pod č. 3804/2018 Sb. NSS, totiž platí, že „*V řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebních poměrů dle § 69 soudního řádu správního je žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni.*“
20. Soud ze správního spisu zjistil následující průběh správního řízení.
21. Žalobkyně podala žádost o zaplacení částky 48 049 Kč, již odůvodnila tím, že v období od července 2016 do prosince 2018 (dále jen „*rozhodné období*“) buď vykonala službu ve dnech státních svátků bez poskytnutí náhradního volna, nebo v těchto dnech službu nevykonala, ale musela si tyto dny nasloužit, přičemž vždy šlo o dny státních svátků, na něž připadl obvyklý den služby v týdnu.
22. Prvoinstanční rozhodnutí bylo podle svého odůvodnění opřeno o následující skutková zjištění: V rozhodném období pracovala žalobkyně jako vrchní komisařka oddělení mezinárodních vztahů Schwandorf odboru mezinárodních vztahů krajského ředitelství

policie Plzeňského kraje. Do 30. 9. 2016 jí byla doba služby rozvržena rovnoměrně a od 1. 10. 2016 nerovnoměrně (toto je prokázáno listinou na čl. 45 správního spisu). Prvoinstanční orgán dospěl k závěru, že vykonávala-li žalobkyně službu ve dnech svátků do 31. 12. 2017, měla žalobkyně nárok na služební příjem, který jí byl poskytnut (neměla nárok ani na příplatek ani na náhradní volno). Žalobkyně vykonala službu ve dnech svátků v období od 1. 1. 2018 ve dvou dnech (5. a 6. 7. 2018) a vznikl jí tak nárok na služební příjem a náhradní volno, kdy jak služební příjem, tak i náhradní volno jí bylo poskytnuto. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je zdůrazněno, že v období od 1. 1. 2018 byla doba služby žalobkyně rozvržena nerovnoměrně, tzn. že tehdy nevznikaly žádné nároky za svátky, v nichž příslušníkovi nebyla stanovena doba služby.

23. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobkyně především zdůraznila, že pro posouzení nároků žalobkyně je nerozhodné, jakým způsobem dochází k rozvrhu doby služby (zda rovnoměrně nebo nerovnoměrně), tudíž právní odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nemůže obstát.
24. Napadené rozhodnutí je odůvodněno skutkovým zjištěním, že žalobkyně měla dobu služby rozvrženu rovnoměrně od 1. 6. 2016 do 30. 9. 2016 a nerovnoměrně od 1. 10. 2016 do 31. 12. 2018 (str. 7 napadeného rozhodnutí). Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že rozvržení doby služby představuje stanovení časových úseků směn, v nichž dochází k realizaci výkonu služby (str. 8 napadeného rozhodnutí). Žalovaný dále vymezil dvě, do úvahy připadající, možnosti výkonu služby ve svátek (str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí): Varianta A jsou případy, kdy připadne svátek na den, kdy má příslušník stanovenou směnu - v případě varianty A buď příslušník službu vykoná, nebo nevykoná, podle toho zda je jeho výkon služby nezbytný či nikoli. Varianta B jsou případy, kdy připadne svátek na den, kdy příslušník stanovenou směnu nemá - v případě varianty B příslušník službu nekoná. Žalovaný zdůraznil, že dopad svátků připadajících na dny, kdy příslušníkovi nebyla stanovena směna, je stejný pro příslušníky s rovnoměrným i nerovnoměrným rozvržením doby služby. Takto žalovaný rozdělil všechny dny, u nichž se žalobkyně domáhala doplatku, a to všechny do varianty B s výjimkou pěti dnů (5. a 6. 7. 2016, 17. 11. 2016, 5. a 6. 7. 2017), které zařadil do varianty A. K variantě A žalovaný uvedl (str. 10 napadeného rozhodnutí), že vzhledem k § 121 ZSP ve znění do 31. 12. 2017 žalobkyni za výkon služby ve směně, na niž připadl svátek, žádné nároky na pracovní volno nebo příplatek nevznikly. K variantě B žalovaný uvedl (str. 11 napadeného rozhodnutí), že v těchto dnech svátek nepřipadl na den, kdy byla stanovena žalobkyni směna, žalobkyně službu nekonala a tudíž jí žádné nároky na služební příjem, pracovní volno nebo příplatek nevznikly.
25. Soud vyšel z následující právní úpravy.
26. Podle § 3 zákona o státních svátcích, o ostatních svátcích, o významných dnech a o dnech pracovního klidu č. 245/2000 Sb. platí, že státní svátky a ostatní svátky jsou dny pracovního klidu, kromě dnů nepřetržitého odpočinku zaměstnance v týdnu.
27. Ustanovení § 1 odst. 1 ZSP stanoví, že tento zákon upravuje právní poměry fyzických osob, které v bezpečnostním sboru vykonávají službu, jejich odměňování, řízení ve věcech služebního poměru a organizační věci služby, přičemž bezpečnostním sborem se rozumí mj. Policie České republiky.
28. Ustanovení § 52 odst. 1 ZSP stanoví, že základní doba služby příslušníka činí 37,5

hodiny týdně. Příslušníkovi lze na jeho žádost stanovit kratší dobu služby v týdnu.

29. Podle § 52 odst. 2 ZSP platí, že za týden výkonu služby příslušníka se považuje doba, v níž byla konána služba v rozsahu základní doby služby v týdnu podle předem stanoveného rozvržení doby služby. Za 1 den výkonu služby se považuje jedna pětina rozsahu doby uvedené ve větě první.
30. Ustanovení § 53 odst. 1 ZSP stanoví, že doba služby se rozvrhuje na jednotlivé směny předem zpravidla na období 1 měsíce, a to rovnoměrně, nebo nerovnoměrně. Změna rozvržení doby služby musí být oznámena příslušníkovi zpravidla nejpozději 3 dny před nástupem do služby. Neumožňuje-li povaha služby stanovit příslušníkovi nerovnoměrné rozvržení doby služby předem, určí mu služební funkcionář nejpozději 1 den předem počátek směny. Konec směny určí podle potřeb služby.
31. Ustanovení § 53 odst. 2 ZSP stanoví, že při rovnoměrném rozvržení doby služby se doba služby rozvrhuje zpravidla na 5 dnů v týdnu tak, aby nepřetržitý odpočinek v týdnu připadl, jestliže je to možné, na sobotu a neděli, směna v jednotlivých dnech zpravidla nepřesáhla 10 hodin, rozdíl délky doby služby připadající na jednotlivé týdny nepřesáhl 5 hodin a průměrná doba služby v období 2 kalendářních měsíců nepřesahovala základní dobu služby v týdnu.
32. Podle § 53 odst. 3 ZSP se při nerovnoměrném rozvržení doby služby rozvrhne doba služby tak, aby doba nepřetržité služby nebyla kratší než 4 hodiny a nepřesáhla 24 hodin a průměrná doba služby za období 3 kalendářních měsíců a v odůvodněných případech za období kalendářního roku nepřesáhla základní dobu služby v týdnu.
33. Ustanovení § 54 odst. 3 ZSP ve znění do 31. 12. 2017 stanovil, že za službu přesčas se považuje služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn. U příslušníka s kratší dobou služby v týdnu se za službu přesčas nepovažuje služba, která nepřesahuje základní dobu služby v týdnu. Totéž stanovil i § 54 odst. 1 ZSP ve znění od 1. 1. 2018.
34. Podle § 112 odst. 1 ZSP platí, že příslušník má nárok na služební příjem za výkon služby.
35. Ustanovení § 112 odst. 4 ZSP stanoví, že příslušníkovi, který nevykonával službu proto, že na jeho obvyklý den výkonu služby připadl svátek, se služební příjem nekrátí.
36. Ve vztahu k výkonu služby ve svátek se právní úprava ZSP ve znění do 31. 12. 2017 lišila od právní úpravy ZSP účinné od 1. 1. 2018 takto: Teprve dnem 1. 1. 2018 nabyl zákonem č. 247/2017 Sb. účinnosti § 121 ZSP. Jeho odst. 1 stanoví, že příslušník má nárok na náhradní volno za každou hodinu služby ve svátek. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby ve svátek, má příslušník nárok na příplatek ve výši 25% přiznaného základního tarifu, osobního příplatku, zvláštního příplatku a příplatku za vedení, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby ve svátek v kalendářním měsíci, v němž službu koná. Odst. 2 citovaného ustanovení stanoví, že za dobu čerpání náhradního volna se služební příjem nekrátí.
37. Této změně odpovídala i změna § 113 písm. e) ZSP od 1. 1. 2018, podle které se stal součástí služebního příjmu příslušníka nově i příplatek za službu ve svátek.

38. Popsanou právní úpravu shrnuje soud takto:
39. Konal-li příslušník službu ve svátek v období do 31. 12. 2017, měl nárok na služební příjem stejně, jako kdyby byla služba vykonána mimo sváteční den – neměl tedy nárok ani na náhradní volno, ani na příplatek za službu ve svátek (srov. §§ 113 a 121 ZSP ve znění do 31. 12. 2017).
40. Měl-li příslušník v období od 1. 1. 2018 stanovenou rozvrženou dobu služby (směnu) na svátek a příslušník službu vykonal, měl nárok na služební příjem včetně placeného náhradního volna nebo příplatku za službu ve svátek (srov. §§ 113 a 121 ZSP).
41. Měl-li příslušník v období od 1. 1. 2018 stanovenou rozvrženou dobu služby (směnu) na svátek a příslušník službu nevykonal, měl nárok na nekrácený služební příjem (srov. § 112 odst. 4 ZSP).
42. Neměl-li příslušník v období od 1. 1. 2018 stanovenou rozvrženou dobu služby (směnu) na svátek a příslušník službu nevykonal, nemá samozřejmě nárok ani na služební příjem, ani nic jiného.
43. Je na místě ještě dodat, že plénum Ústavního soudu v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 20/09 ze dne 16. 11. 2011 prověřovalo protiústavnost § 112 odst. 4 ZSP a dospělo k závěru, že není protiústavní.
44. Žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost a rozpornost, není opodstatněná.
45. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. února 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, podle něhož platí, že *„Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. (...) Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13), zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 6. 5. 2009, II. ÚS 515/09, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.“*
46. Napadené rozhodnutí netrpí vadami, v důsledku nichž by mohlo být považováno za nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodl, i proč tak učinil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve popsal předchozí průběh řízení, dále specifikoval obsah prvoinstančního rozhodnutí a shrnul jednotlivé odvolací námitky žalobkyně. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a řádně odůvodněné, protože je z něj patrné, jaký skutkový stav vzal žalovaný za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, jak hodnotil argumentaci žalobkyně a z jakých důvodů tuto argumentaci shledal nepřipadnou. Rozhodnutí je srozumitelné a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Umožňuje-li kvalita napadeného rozhodnutí jeho věcný přezkum, nejde o rozhodnutí nepřezkoumatelné.
47. Ani druhý okruh žalobních námitek není důvodný.

48. Soud předesílá, že aprobejuje východiska žalovaného prezentovaná v napadeném rozhodnutí, že připadl-li v období do 31. 12. 2017 svátek na den, kdy žalobkyně měla stanovenou směnu a vykonala ji, měla nárok na služební příjem bez příplatku a náhradního volna (varianta A), a připadl-li svátek na den, kdy žalobkyně neměla stanovenou směnu, žádné nároky jí nevznikly (varianta B), a to vzhledem k výše provedenému shrnutí rozhodné právní úpravy. Žalobkyně v žalobě ani v odvolání nespороvala skutková zjištění správních orgánů v rozsahu stanovených směn ve vztahu ke dnům vymezeným v žádosti žalobkyně, ani skutková zjištění ve vztahu k vyplaceným služebním příjmům za tyto dny. Přitom pouze tyto údaje (zda měla žalobkyně stanovenou směnu a co jí za výkon služby bylo uhrazeno), jsou pro posouzení věci rozhodující. Žalobkyně netvrdila odlišně od zjištění žalovaného obvyklé dny výkonu služby, plán směn ani dny výkonu služby - žalobkyně v průběhu celého správního řízení neuvedla, že by ve svátečních dnech vymezených v její žádosti, kdy službu nevykonala, byl její obvyklý den výkonu služby, resp. byla jí stanovena doba služby (směna).
49. Namítala-li žalobkyně, že nikdy nebyla zařazena do režimu rovnoměrného rozvržení pracovní doby, skutkovým zjištěním prvoinstančního orgánu (str. 5 prvoinstančního rozhodnutí) bylo, že od 1. 6. 2016 do 30. 9. 2016 byla doba služby žalobkyně rozvržena rovnoměrně. Toto skutkové zjištění žalobkyně v odvolání nerozpороvala a poprvé tak učinila až v žalobě. Proto žalovaný nemohl pochybit s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, posoudil-li tuto otázku stejně jako prvoinstanční orgán (str. 7 napadeného rozhodnutí). Námitka je nedůvodná i proto, že otázka, zda byla žalobkyni stanovena doba služby rovnoměrně či nerovnoměrně, neměla vliv na posouzení obsažené v napadeném rozhodnutí (str. 9 a 21 napadeného rozhodnutí), proto žalobní námitka míří mimo důvody, o něž je napadené rozhodnutí opřeno a je tudíž mimoběžná. Konečně soud nad to uvádí, že způsob rozvržení doby služby, jakkoli byl pro rozhodnutí irelevantní, byl prokázán listinou na čl. 45 správního spisu a žalobkyně nikdy nevznesla žádná tvrzení, která by obsah listiny vyvrátila.
50. Námitka nesprávného výkladu § 112 odst. 4 ZSP (*Příslušníkovi, který nevykonával službu proto, že na jeho obvyklý den výkonu služby připadl svátek, se služební příjem nekrátí.*) též není důvodná. Žalovaný naprosto logicky v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, že rozhodné, bez ohledu na způsob rozvržení doby služby, je jen to, zda na den svátku byla žalobkyni stanovena směna či nikoli. Takový výklad § 112 odst. 4 ZSP je správný a odpovídá jak výše citovaným §§ 52 a 53 ZSP, ale i smyslu a účelu zákona – na nekrácený služební příjem má nárok jen ten příslušník, který měl ve sváteční den podle předem stanoveného rozvržení doby služby pracovat. Jinými slovy, výklad žalovaného se naprosto shoduje s výkladem žalobkyně na str. 6 žaloby (*„V zákoně o služebním poměru není obvyklý den výkonu služby nijak definován, nelze jej proto, dle názoru žalobkyně, přiřazovat k žádnému rozvržení doby služby, ať rovnoměrnému či nerovnoměrnému, pouze k takovému dni, který je obvykle příslušníkovi plánován, neboť plánování služeb se řídí určitým systémem a každý příslušník předem ví a je seznámen s tím, který den bude jeho obvyklý den výkonu služby.“*) a na str. 7 žaloby (*„V zákoně o služebním poměru není pojem „obvyklý den služby“ definován, ale lze ho podle názoru žalobkyně přiřazovat ke dni, jež je obvykle příslušníkovi plánován jako den výkonu služby, bez ohledu na rovnoměrné či nerovnoměrné rozvržení doby služby.“*). K tomu soud dodává, že argumentovala-li žalobkyně tím, že obvyklý den výkonu služby lze stanovit z výkazů služeb, pak ani v řízení o žádosti žalobkyně ani v řízení před soudem

žalobkyně neuvedla konkrétně, zda a jaké dny výkonu služby považuje na rozdíl od žalovaného za obvyklé dny výkonu služby (srov. výkazy čl. 12 až 43 a 51 správního spisu).

51. Argumentovala-li žalobkyně tím, že podle obecné praxe na jejím pracovišti příslušníkům, jimž byla doba služby rozvržena nerovnoměrně, nebyl vyplácen služební příjem za neodsloužené směny ve dnech svátků, nelze jí přisvědčit: Jednak obecná praxe nebyla předmětem řízení o žádosti žalobkyně, již byly toliko žalobkyní konkrétně vymezené nároky v žádosti. Směřovala-li námitka žalobkyně k tomu, že v jejím případě byla namítaná nesprávná praxe aplikována, pak obsahem správního spisu toto tvrzení bylo vyvráceno a bylo prokázáno, že žalobkyní popisovaná situace, kdy by žalobkyni byla stanovena doba služby na den svátku, službu by nekonala, služební příjem jí nebyl vyplácen a ona musela státní svátek „napracovat“, ve dnech vymezených v žádosti žalobkyně, nenastala. Uváděla-li žalobkyně, že podle krajského ředitele nelze stanovit obvyklý den výkonu služby u příslušníka s nerovnoměrným rozvržením doby služby, pominula, že tento právní závěr byl výslovně žalovaným v napadeném rozhodnutí korigován (úvod posledního odstavce na str. 11 napadeného rozhodnutí).
52. Žalobkyně dále odkázala na NSP, podle jehož § 1 státnímu zaměstnanci, který vykonává státní službu na služebním působišti mimo území České republiky, může služební orgán nařídit výkon státní služby i na den, který je podle zákona upravujícího státní svátky a ostatní svátky v České republice svátkem; v tomto případě se poskytne za 1 den, který je v České republice svátkem, 1 den pracovního klidu v den, který je v příslušném státu svátkem. Tato námitka je mimoběžná, protože předmětu řízení o žádosti žalobkyně se NSP nikterak nedotýkalo: Podle NSP bylo toto nařízení vlády vydáno k provedení zákona o státní službě č. 234/2014 Sb., který se podle svého § 2 odst. 2 explicitně nevztahuje na zaměstnance zařazeného v bezpečnostním sboru (srov. výše citovaný § 1 odst. 1 ZSP). Soud shrnuje, že NSP práva a povinnosti žalobkyně neregulovalo, proto je tato právní argumentace nedůvodná.
53. Námitka žalobkyně, že je nemyslitelné, aby příslušník nenastoupil do služby ve svátek, kdy měl naplánovanou směnu, z důvodu, že to není potřeba, není důvodná: Žalovaný napadené rozhodnutí opřel o to, že rozhodné je pouze to, zda příslušníkovi byla stanovena směna na den svátku a zda ji vykonal. Je pravdou, že žalovaný poněkud nadbytečně v odůvodnění rozhodnutí rozlišuje, zda je výkon služby v tom kterém svátečním dni nezbytný, nicméně je z odůvodnění zřejmé, že to pro rozhodnutí význam nemá. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný takto jen do širších souvislostí zařadil to, že služební poměr příslušníků bezpečnostních sborů je v tomto ohledu specifický a závisí na konkrétním druhu vykonávané služby. Nedůvodnost této žalobní námitky však vyplývá z toho, že u žalobkyně potřebnost jejího výkonu služby neměla pražádný vliv na napadené rozhodnutí – u žalobkyně nebylo sporováno, že stanovená směna měla být vykonána vždy bez výjimek.
54. Odkazovala-li žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 57 A 27/2016-65 ze dne 22. 11. 2016, pak tento rozsudek nijak obecná východiska napadeného rozhodnutí nevyvrací, ale naopak podporuje: „*Na shora položenou otázku je tudíž nezbytné odpovědět tak, že ustanovení § 112 odst. 4 zákona o služebním poměru má obecnou platnost, dopadá jak na rovnoměrné rozvržení doby služby, tak na nerovnoměrné rozvržení doby služby.*“

Není podstatné, jakým způsobem dochází k rozvrhování doby služby, podstatným je pouze to, zda svátek připadl či nepřipadl na „obvyklý den výkonu služby“. Správní orgány obou stupňů tak pochybily již při výkladu relevantní právní úpravy, když dospěly k nesprávnému opačnému závěru.“ (shodně rozsudek zdejšího soudu čj. 57 A 15/2016 - 118 ze dne 31. ledna 2017). Pokud jde o posouzení konkrétní věci, nelze závěry citovaného rozsudku, odvislé od konkrétních žalobních tvrzení a obsahu správního spisu, přenášet na nyní posuzovanou věc. Ani žalobní odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 183/2015-63 ze dne 15. 10. 2015 žalobu nijak nepodpořil, protože se týkal výkonu práce přesčas, což nebylo předmětem posuzovaného řízení.

55. Soud neshledal žádný z žalobkyní uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy (výslech žalobkyně a výkaz služeb žalobkyně za období červenec 2017 až prosinec 2018), neboť výkaz služeb byl součástí správního spisu a výslech žalobkyně nebyl nezbytný k posouzení důvodnosti žaloby, tj. zákonnosti napadeného rozhodnutí přezkoumávané v rozsahu žalobních bodů. Výslech žalobkyně nemohl přinést nic, co by pro popsání rozsah přezkumu mohlo být považováno za relevantní.

VI.

Náklady řízení

57. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. října 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu